

De publieke omroep demonstreert in Frankrijk mee tegen de hogere pensioenleeftijd

Posted on 1 februari 2023 by René ter Steege

President Emmanuel Macrons tamme pensioenplannen zorgen in Frankrijk voor massahysterie waarbij de publieke omroep de linkse oppositie en de vakbonden goede diensten bewijst. Nederlanders mogen dan klagen over de 'linkse' NPO, vergeleken met Frankrijk valt het bij ons reuze mee.

Zo was het uitgebreide actualiteitenprogramma van *France Inter*, de best beluisterde radio-omroep, donderdagochtend 19 januari ingekort tot luttele minuten. En dat terwijl die dag de stakingsgolf tegen het pensioenproject begon, genoeg te melden dus. Maar ook dit paradepaardje van de publieke omroep staakte. Daarmee kozen de met belastinggelden betaalde journalisten en andere werknemers duidelijk partij.

De door de stakingscultuur murw gebeukte Fransen, in meerderheid gekant tegen de pensioenvoornemens, kijken daar niet meer van op. Maar het blijft vreemd. Als

NOS-medewerkers zich zo zouden opstellen in een belangenconflict, zou dat terecht voor een flinke rel zorgen.

Megafoon van de stakers

Enkele uren later ging het middagjournaal van de televisieomroep France2 wel door. Maar die andere tak van de publieke omroep fungeerde als megafoon van de stakers: de opkomst was verrassend hoog, de mobilisatiegraad ook, de stemming zat erin. En meer van zulke peptalk voor Macrons tegenstanders. Dat zijn alle vakbonden, de linkse oppositiepartijen en, iets discreter, het zeer rechtse *Rassemblement National* van Marine Le Pen.

En ook, verholen, delen van de publieke omroep. Aan het begin van wat een nieuwe, ontwrichtende en gewelddadige stakingsgolf kan worden, was het middagjournaal al zo'n twintig minuten aan de gang zonder dat er ook maar een enkele tegenstander van de stakers aan het woord was geweest. Na die twintig minuten mocht eindelijk, in Straatsburg, een winkelbediende de stakers betichten van het, voor de zoveelste keer, 'gijzelen van het volk'. Daar bleef het bij.

Wel kwamen gedupeerden aan de beurt, zoals ouders die door de lerarenstaking thuis moesten blijven om hun kinderen op te vangen. Maar zij troostten zich met de gedachte dat de stakers bij onder meer de spoorwegen, de Parijse metro, nutsbedrijven en raffinaderijen voor álle werknemers strijden. De geleidelijke verhoging van de pensioenleeftijd van 62 naar 64 jaar gaat immers iedereen aan.

Dit credo 'ze staken ook voor ons' past in het Stockholmsyndroom waaraan Fransen de komende weken weer zullen lijden: slachtoffers die sympathie krijgen voor daders. De vakbonden staken echter vooral voor het behoud van pensioenprivileges voor hun leden bij staatsbedrijven en semi-staatsbedrijven. Gesalarieerden in de privésector kunnen daar niet aan tippen.

Ruim baan in de Franse 'staatsmedia' ook voor de man en vrouw in de straat die de linkse onheilsprofeten geloven van de partij *La France Insoumise* (LFI) volgens wie mensen in zware beroepen vaak de 62 niet eens halen. Voor hen komen de pensioenplannen neer op een doodvonnis. LFI-leider Jean-Luc Mélenchon, al in de zeventig, hitst scholieren op tot demonstreren. In weinig landen zullen kinderen zich al zorgen maken om hun pensioen, maar in Frankrijk dreunen ze netjes de leuzen op die ze continu op radio en televisie horen.

Zo dreigt Frankrijk de komende tijd opnieuw te vervallen in een staat van collectieve hysterie tegen de uiterst gematigde pensioenplannen en andere zaken die de bonden niet zinnen. De grote opkomst bij de aftrap op 19 januari smaakt naar meer. De felste vakbond CGT pleit voor het opnieuw blokkeren van elektriciteitscentrales en raffinaderijen, benevens het van stroom en gas afsluiten van politici van president Macrons partij en van de landhuizen van 'miljardairs'.

Vandalen staken mee

Te vrezen valt dat nogal wat media dan in hun berichtgeving opnieuw neigen naar sympathie voor niet alleen de vreedzame demonstranten, maar ook voor lieden die dan altijd hun kans schoon zien om brandschattend en plunderend de Parijse Champs-Élysées en winkelgebieden in andere steden te terroriseren.

Als dan zo'n vandaal een oog kwijtraakt door een onhandig afgeschoten rubberkogel van de politie, gaat alle aandacht uit naar het onrecht dat hem is aangedaan, niet naar het banale feit dat je andermans eigendommen niet mag stelen of vernielen.

Nadat 'gele hesjes' of hun aanhangers in 2019 een krantenkiosk in brand hadden gestoken op de Champs-Élysées schrokken de media wel erg, De barbaarse verbranding van een resterend cultureel symbool op de door de commercie versjteerde avenue was nu ook weer niet de bedoeling. Een inzamelingsactie moest de gedupeerde kioskhouders schadeloos stellen.

Het was rond die tijd dat de Franse intellectueel Pascal Bruckner media in zijn land maande tot meer journalistieke afstand. De journaals van France2, in veel delen van Nederland rechtstreeks of via TV5Monde te ontvangen, berichtten destijds net zo activistisch als nu. De ene invoelende reportage na de andere gaf de gele hesjes het aureool van arme maar nobele strijders tegen onrecht; hun gewelddaden en vernielingen bleven bedekt onder een vernis van begrip en mededogen.

Bruckner waarschuwde in een interview met het weekblad *Le Point* dat de media de gewelddadige, tirannieke, antidemocratische kanten van de gele hesjes veronachtzaamden. Hij kreeg gelijk, want na verloop van tijd keerden ze zich tegen 'de' media, trachtten ze de publicatie van in hun ogen 'foute' bladen te voorkomen en mishandelden ze met enige regelmaat journalisten.

Als voorbeeld van de collectieve hysterie herinnert Bruckner aan de uitroep van wijlen collega-intellectueel Pierre Bourdieu bij de stakingsgolf van 1995. De toenmalige pensioenplannen, ingetrokken onder druk van wekenlange protesten, betekenden volgens hem niets minder dan 'de verwoesting van de beschaving'. Bruckner zal ook dezer dagen niet tevreden zijn over France Inter, die in de ochtend van 30 januari binnen een uur twee tegenstanders van Macrons plannen uitgebreid aan het woord liet.

Wat niet wegneemt dat de nieuws- en actualiteitenprogramma's in Frankrijk doorgaans van hoog niveau zijn. Alleen bij grote gebeurtenissen krijgt journalistieke distantie het soms zwaar te verduren.

France Inters bekendste presentator Nicolas Demorand was ooit hoofdredacteur van de zeer linkse krant Libération. Hij schreef in 2012 'verheugd, immens verheugd' te zijn dat de socialistische kandidaat François Hollande de rechtse president Nicolas Sarkozy had verslagen. Het bleek geen beletsel voor zijn latere benoeming bij 's lands best beluisterde radiozender, misschien zelfs een aanbeveling.

Wynia's Week is onafhankelijk, ongebonden en broodnodig. De donateurs maken Wynia's Week mogelijk. Doet u mee? Dat kan op verschillende manieren, kijk [HIER](#). Hartelijk dank!